

MARIEKE DOUWES

HarperCollins

Colofon

HarperFirst is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2022 Marieke Douwes-Fransz

Omslagontwerp: Villa Grafica

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen

ISBN 978 94 027 6661 5

NUR 301

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

Dit e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid. Niets uit deze uitgave mag op welke wijze dan ook worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

www.harpercollins.nl

Eind september

Hoofdstuk 1

‘Allemachtig wat is het koud!’ Nikita hapte naar adem toen haar teen het koude water raakte.

‘Stel je niet aan. De warmte van de zon zit nog in de zee.’ Maggie lachte hartelijk om haar pruttelende zus die in een opwelling met Maggie was meegegaan voor haar dagelijkse zwempartij in de Noordzee. Het was een van de eerste herfst dagen en op een enkele wandelaar in de verte na was het strand verlaten. Het was droog maar de echte bloedhete dagen waren, in tegenstelling tot andere jaren, nu al verdwenen.

‘Warmte van de zon... pfff. Echt, Meg! Jij spoort niet. En dit doe jij gewoon elke ochtend. Al jarenlang!’ Nikita stond te huppelen aan de waterlijn, sloeg haar armen om haar bibberende, in een zeeblauwe bikini gestoken, lijf en dipte af en toe haar tenen in het koude water. Alsof het als bij toverslag een tropische temperatuur zou krijgen.

‘En elke avond zolang het niet al te donker is, dat weet je best,’ riep Maggie, die al rustig door het water kliefde. ‘Echt, Nikiet, het valt me van je tegen.’ Om er vervolgens gekscherend aan toe te voegen: ‘Ik dacht dat jij zo’n stoere bouwvakster was,’ wetende dat ze haar zus, die een eigen timmerbedrijf had, daarmee op de kast joeg.

Het was een uitdaging. En de dag waarop Nikita Witteveen een uitdaging uit de weg ging moest nog komen.

‘Laag, zus. Heel laag.’ Nikita haalde diep adem, blies een paar keer snel in en uit en nam een indrukwekkende aanloop. Met een grote plons verdween ze onder water.

Zelfvoldaan bleef Maggie op haar rug drijven terwijl Nikita gillend en proestend weer bovenkwam.

‘Goed gedaan, koukleum. Ik ben trots op je. Nu zwemmen. Word je lekker warm van. Maar dat weet je best, want je zwemt tenslotte vaker ’s ochtends.’

‘Ja. Als ik op het strand geslapen heb. Tijdens een hittegolf. Je weet wel; wanneer het warm is,’ mopperde Nikita. ‘Niet als ik de winter al in de lucht kan voelen.’ Maar ze stopte met klagen en maakte met haar gespierde armen de perfecte borstcrawl.

Wanneer Nikita eenmaal in het water lag deed ze qua zwemcapaciteiten niet onder voor Maggie. Ze zwommen in een stevig tempo een paar honderd meter, voordat ze opgefrist uit de zee kwamen en zich snel afdroogden.

‘Heb jij Daphne nog gesproken?’ vroeg Maggie, doelend op de vriendin van hun broer Fernando. Ze wreef haar dikke, donkere krullenbos droog met een handdoek en zette haar haren op haar hoofd vast met een speld. Daarna pakte ze haar turquoise trainingspak uit haar sporttas.

‘Ja,’ antwoordde Nikita klappertandend, terwijl ze zich in haar werktenue probeerde te hijsen. ‘Het schijnt dat ze samen met Fernando een webshop voor Rina’s winkel aan het bouwen is. Daphne gaat de winkel immers overnemen. En dat zal tijd worden: Rina heeft recht op haar pensioen.’

De winkel in kwestie was Op Drift, de cadeauwinkel die al decennialang door Rina werd gerund en die nu overgenomen zou worden door Daphne. Zij was in het voorjaar vanaf de Veluwe naar Westzand gekomen en had ieders hart veroverd, inclusief dat van hun broer.

Maggie, een stuk sneller aangekleed dan Nikita, was verrast. ‘Echt? Dat is een goede vooruitgang. Wie had dat gedacht? Op Drift gaat met de tijd mee.’

‘Ik vind het mooi,’ beaamde Nikita die, ondanks haar dikke fleecetrui en warme broek, nog steeds bibberde en weer haar armen om zich heen sloeg om warm te worden. ‘Zeg, ik heb vanmiddag een timmerklus bij jullie in het hotel. Als ik dat aan het eind van de middag doe, zullen we dan daarna samen een hapje eten?’

Maggie keek haar uitdagend aan en hing haar sporttas over haar schouder. ‘Ben je nou vergeten wat ik elke dag na mijn werk doe?’

Nikita kreunde. ‘O ja, jij zwemt twee keer per dag in die ijskoude waterplas. Serieus, Meg. Er is iets mis met jou.’ Nikita draaide met haar beide wijsvingers rondjes langs haar slapen. ‘Als je klaar bent met zwemmen dan?’ opperde ze.

‘Prima,’ zei Maggie. ‘Ik zie je bij De Wulk, goed?’ De Wulk was het meest geliefde strandpaviljoen van Westzand, en was bovendien het hele jaar door geopend.

De zussen namen afscheid. Maggie liep op haar gemak naar het hotel, waar ze nog genoeg tijd had om zich om te kleden voordat ze achter de balie verwacht werd en Nikita wandelde naar de werkplaats.

Maggie hield van haar werk als receptioniste.

Beach Hotel West was een hotel uit de jaren dertig en had de oorlog en alle weersinvloeden overleefd. Het werd goed onderhouden met behoud van de unieke en nostalgische uitstraling. De buitenkant was opgetrokken uit roodbruine bakstenen met gesneden voegen. Alle ramen hadden een bovenlicht van glas-in-lood. Om het geheel af te maken hadden de ramen op de begane grond blauw met wit gestreepte markiezen, typisch voor een hotel aan de kust.

De entree bestond uit twee zware, massiefhouten deuren die samen een boog vormden, waardoor het niet zou misstaan in een kerk. Hierlangs liep een glas-in-loodkunstwerk dat de hele ronding van de deuren volgde. In de deuren zaten ook twee kleurige glas-in-loodramen. Bij mooi weer stonden de deuren uitnodigend open, maar in de koude wintermaanden hielden ze de warmte binnen en de gierende wind buiten. De eigenaresse van het hotel, Marcia du Bulot, had het hotel hier en daar een brocante toets gegeven. De meeste zichtbare draagbalken waren wit geverfd en ook de hele balie had een warme, witte kleur. Het gaf het hotel een gastvrije en knusse uitstraling.

Maggie had Marcia twee keer gezien. Eén keer tijdens Maggies sollicitatiegesprek en een keer toen ze langskwam om met Eduard Veenstra, de hotelmanager, te praten. Ze woonde in Maastricht en had vier hotels verspreid door het hele land.

Maggie had ontdekt dat Marcia's achternaam, Bulot, Frans was voor wulk. Hun traditionele schelp. Toen ze dat aan Marcia had verteld had deze het een eer gevonden. Het was ook Marcia's idee geweest om een paar van Maggies kunstwerken in een vitrinekast in de lobby te zetten. Zo af en toe werd er een stuk aan een klant verkocht en Marcia wilde daar altijd van op de hoogte gebracht worden. Zo'n mededeling mondde meestal uit in een lang en gezellig gesprek waardoor Maggie het jammer vond dat Marcia zich niet vaker liet zien.

Nadat Maggie zich had omgekleed in het donkerblauwe uniform en haar inmiddels droge krullen in een keurige knot boven op haar hoofd had vastgezet, liep ze naar de receptie, die zich in een nis in de kleine lobby bevond. Daar stond zoals altijd een fleurige bos verse bloemen in een witte vaas op de balie. Linda bracht elke week een nieuw boeket en onderhield de ficus en de bloembakken bij de ingang.

Maggie werd begroet door Kate, haar collega met wie ze samen achter de receptie werkte.

'Goedemorgen, Kate!'

'Hé, Maggie! Weer lekker gezwommen?'

'Jazeker.'

'Was Nikita echt mee?' Kate klonk alsof ze de grap van de eeuw maakte. Wat eigenlijk wel klopte, gezien het gemopper van Nikita. Al pratend openen ze samen de deuren, zetten ze vast met grote haken en plaatsten de twee bloembakken, vol met bloeiende herfstasters, ernaast.

Maggie grinnikte. 'Ja. Ze was mee. Niet te geloven, hè? Maar het duurde even voordat ze erin lag. Onze stoere bouwvakster is nogal een koukleum.' Ze keek nog even achterom naar de deuren. 'Ik denk dat dit een van de laatste dagen is dat we de deuren open kunnen laten staan. Het wordt al fris.'

‘Ja, de herfst heeft het weer van de zomer gewonnen,’ beaamde Kate.

Maggie knikte. ‘Koffie?’

‘Ja, graag.’ Met haar grote, grijze ogen keek Kate haar vrolijk aan. Haar felrode haren had ze de week ervoor in een vlotte, asymmetrische *pixie cut* laten knippen, waardoor links langer was dan rechts. Het hippe kapsel stond de zevenentwintigjarige Kate geweldig. Ze had Ierse voorouders en na twee generaties van donkerharige familieleden was bij haar vanuit het niets die sprekend rode kleur weer tevoorschijn gekomen. Kate draaide ontspannen op haar bureaustoel heen en weer. ‘Er gaat een gerucht waarvan ik heel graag wil weten of het klopt.’

Nieuwsgierig gaf Maggie een beker vers gezette koffie aan haar collega. ‘En ik kan jou dat vertellen?’

Kate knikte en nam voorzichtig een slok. ‘Hm-hm... het schijnt dat Storm vorige week een heuse schat gevonden heeft.’

Maggie dacht terug aan dat moment. Wat een nieuws was dat. Haar neefje van zes had al jaren zijn zinnen gezet op het vinden van een schat. Heel Westzand was daarvan op de hoogte. Hij was uitzinnig van vreugde geweest toen hij vorige week daadwerkelijk een klein kistje met edelstenen en kristallen had opgegraven.

‘Dat klopt. Een klein kistje met mooie stenen erin. Het hout was al aan het rotten en het is waarschijnlijk niet zo lang geleden aangespoeld. Geen idee waar het vandaan komt, maar Storm is in de zevende hemel.’

Maggie had met hem te doen gehad omdat Storm heel even bang was geweest dat hij zijn buit moest inleveren bij de politie. Maar Fernando besloot dat hij dat zijn zoon niet aan zou doen en wat hem betrof mocht hij de stenen houden. En Maggie was er vrij zeker van dat de rest van Westzand er net zo over zou denken. Als er ooit iets bekend werd over een vermist kistje met edelstenen was het vroeg genoeg om aan de bel te trekken. Maar voorlopig had de piraat zijn grootste vangst ooit gedaan.

‘Wat een verhaal. En hij liep op het strand met Fernando en Daphne?’ Kate was dol op het liefdesverhaal van die twee. Ook al was ze zelf al vijf jaar

gelukkig getrouwd met haar Joep, nieuwe romantiek bleef iets prachtigs.

‘Ja. Ze waren aan het wandelen en Storm was, zoals altijd, aan het graven. De rest ken je.’

Kate kreeg een tevreden uitdrukking op haar gezicht, gevolgd door een enorme gaap.

‘Heeft Liv je wakker gehouden?’

Kate knikte. ‘Echt, de mensen die zeggen dat kinderen vanaf een jaar doorslapen, liegen dat ze barsten. Het is een schatje, maar waarom ze midden in de nacht besluit om Rammstein te leren blèren is voor mij een raadsel.’

Maggie schoot in de lach. ‘Kop op, je krijgt straks nog een koffie van me.’
‘Extra sterk graag’, gaapte Kate nog een keer.

Op dat moment kwam de eerste gast met een paar vragen naar de balie en was de werkdag begonnen.

Rond tien uur hadden Kate en Maggie zeven nieuwe gasten ingecheckt, twee klachten over geluidsoverlast genoteerd (al bleef het een dingetje om te vragen of het pasgetrouwde stel elkaar minder luidruchtig de liefde wilde verklaren), talloze telefoontjes afgehandeld en had Maggie een date met Eduard afgeslagen. Weer. Maggie vroeg zich af of alle mannen zo’n bord voor hun kop hadden of alleen dit exemplaar. Eduard wist gewoon van geen wijken. Niet dat ze hem niet aardig vond. Hij was best een vriendelijke vent en geknipt voor het werk dat hij deed. Maar alleen al de gedachte dat hij in haar persoonlijke ruimte zou komen bezorgde haar koude rillingen.

Ze schrok op uit haar overpeinzingen toen Lesley, hoofd bediening, haar iets vroeg over de nieuwe opstelling in de ontbijtzaal en daarna maakte ze een praatje bij Sèrge, de chef-kok. Samen met Kate vormden zij het vaste team van Beach Hotel West en dankzij hen was Maggies werk nog leuker.

Met een nieuwe kop koffie voor Kate en zichzelf, en versgebakken cake die ze van Sèrge had weten los te krijgen, nam ze weer plaats achter de balie. Maggie wilde net een internetreservering in de agenda schrijven toen ze de

lage stem hoorde die haar niet alleen tintelingen over haar armen bezorgde, maar haar hele lijf ter plekke veranderde in een hoogspanningsveld. Een stem die ze zes jaar geleden voor het laatst had gehoord.

‘Hallo, Maggie.’

Maggie liet de pen die ze in haar handen had vallen, sloeg minstens drie ademteugen over en probeerde haar hartslag onder controle te krijgen, voordat ze opkeek.

Hij had geen bierbuik, zoals Nikita ooit hoopvol had geopperd. En hij droeg ook geen smoezelig wit hemd zonder mouwen. Hij zag er verdorie knapper uit dan ooit. De rouwdouwer van vroeger, die wars was geweest van alle regels die er maar bestonden, stond voor haar. En alsof dat nog niet genoeg was, droeg hij ook nog het ceremonieel uniform van de brandweer, dat hem natuurlijk fantastisch stond.

Was zij de enige die het ineens warm kreeg? Ze slikte en probeerde te klinken alsof haar hart gewoon op zijn gebruikelijke plek zat in plaats van in haar keel.

‘Hallo, Renze.’

En daar was-ie: de grijns. De grijns waarop ze jaren geleden verliefd was geworden en die zes jaar geleden met Renze naar Amsterdam was vertrokken. Zonder haar.

‘Hoe gaat het, Maggie?’ De warme stem liet haar binnenste vibreren als een kolibrie die voor een prachtige bloem hangt met vleugels die wel veertig keer per seconde bewegen. Dat feitje had Nikita ooit een keer gespuid en het was Maggie een raadsel waarom ze daar nu aan moest denken.

‘Goed. En met jou?’ Op dit soort momenten dankte ze haar ouders op haar blote knietjes voor het inbouwen van het ‘relaxed in alle crisissorten’-gen. Daardoor kon ze de enige man die ooit haar hart had verpulverd recht in de ogen kijken, zonder een spoortje zenuwen. Ze kon zelfs professioneel glimlachen.

‘Ook goed,’ antwoordde hij volkomen op zijn gemak. De grijns werd breder en omdat Moeder Natuur wat dat betreft geen medelijden met haar

had, zag zijn mond er sexyer uit dan ooit. De indertijd zwarte lokken, waar haar handen met genoeg doorheen hadden gewoeld, waren nu bijna zilvergrijs en kortgeknipt, waardoor hij nog steeds moeiteloos kon doorgaan voor een George Clooney look-a-like. Alleen nu voor de op-en-top volwassen versie.

Hij leunde voorover op de balie. 'Je ziet er goed uit, Maggie.' Hij had haar naam nooit afgekort en om de een of andere reden klonk haar volledige naam bij hem juist intiemer dan een koosnaampje.

'Dank je wel. Jij ook.' En, omdat ze het niet kon laten: 'Grijs?' Met een mondhoek omhooggetrokken keek ze hem grinnikend aan.

Hij legde een hand op zijn hoofd. 'Ja. Niet te geloven, hè? Grijs op je eendertigste. Het leven is hard.'

Dat viel best mee, dacht ze. Het leven was vandaag bijzonder mooi.

'Zit je bij de brandweer?' vroeg ze nogal overbodig, gezien zijn uniform.

Ze herinnerde zich dat hij dat vroeger al wilde. En eigenlijk niemand uit het dorp, op zijn ouders en zij na, had dat serieus genomen. Zo'n vent die nergens voor wilde deugen was absoluut niet geschikt voor dergelijk verantwoordelijk werk, was de algemene mening. Het deed haar goed te zien dat het hem toch was gelukt.

'Ja. Ik zat in Amsterdam bij de beroepsbrandweer. Ik heb drie maanden geleden een plekje bij het korps van Alkmaar kunnen krijgen.'

Haar hart miste een slag. Alkmaar. Dat was wel heel dichtbij. 'Is dat niet te ver weg?'

'Alleen als je niet in de buurt woont. En als ik dienst heb, ben ik toch al aanwezig. Ik heb de afgelopen drie maanden bij een vriend en collega van mij in Alkmaar op de bank geslapen. Maar die vriendschap nadert daarvoor de uiterste houdbaarheidsdatum. En aangezien die vriendschap me dierbaar is, zoek ik wat anders.'

Maggie negeerde het alarmerende gevoel in haar buik en knikte naar zijn uniform. 'Ik dacht dat de uniformen allemaal op de kazerne zouden liggen.'

‘De brandweerpakken wel. De uniformen niet. Een collega van ons is vanmorgen getrouwd, dus we mochten op ons paasbest komen opdraven.’

Op zijn paasbest. Dat was het understatement van de eeuw. Hij zag er fantastisch uit. Wat was dat toch met uniformen? Ze moest snel over tot de orde van de dag.

‘Kan ik iets voor je doen, Renze?’

Hij knikte. ‘Ja. Ik zoek een kamer.’

Ze keek hem verbaasd aan. ‘Hier in het hotel?’

‘Ja. Is dat zo gek?’

‘Eh... aangezien je vader en je stiefmoeder hier in Westzand wonen wel.’

Hij lachte hardop. Een vertrouwd geluid dat allerlei dingetjes in haar buik in gang zette.

‘Ik ga pa en Ellen toch niet lastigvallen? Ze hebben geen ruimte en dan voelen ze zich schuldig omdat ze geen ruimte hebben. Nee, ik neem gewoon een hotelkamer.’

‘Geen ruimte? Hun huis is enorm!’ Maggie wist dat het niet professioneel was, maar de gedachte dat deze man onderdeel zou gaan worden van haar werk bezorgde haar een knoop in haar buik.

‘Klopt. Het is een fijn huis. Met kamers die ze volledig hebben gewijd aan hun hobby’s. Ellen heeft er haar naaiatelier en pa zijn muziekkamer. Kom op, Maggie, ik kan daar toch niet tussen gaan zitten?’

Maggie wist dat ze verslagen was. Oscar en Ellen Minkster waren lieve mensen die hun hele huis overhoop zouden halen om hun enige zoon een slaapplek te kunnen bieden. Renze had gelijk, dit was beter.

‘Daar heb je wel gelijk in. Goed,’ zei ze, terwijl ze op haar scherm keek, ‘ik heb meerdere kamers vrij, want het hoogseizoen loopt op zijn eind. Je kunt dus kiezen. Wil je uitzicht op de duinen of op de zee?’

‘Als ik mag kiezen dan uitzicht op de zee graag. Maar,’ ging hij verder, ‘mogen er honden in het hotel?’

Daarop volgde ze zijn blik over zijn schouder en zag bij de ingang een

schitterende zwarte herder liggen die Renze geen tel uit het oog verloor. Zijn gitzwarte vacht glom zo sterk dat die donkerblauw leek.

Ze keek bedrukt naar Renze. ‘Het spijt me. Hoe mooi ik hem ook vind, er mogen geen honden op de kamers.’

‘Geen probleem, ik vind wel een andere plek voor hem.’

‘Zeker weten?’

‘Ja hoor, dat komt goed,’ verzekerde hij haar.

Maggie wierp nog een blik op het dier. ‘Hij is wel prachtig. Hoe heet hij?’

‘Castor. Hij is drie en mijn maatje sinds twee jaar.’

‘Is hij lief?’

Renze keek vol genegenheid naar de grote hond. ‘Lief? Dat is zacht uitgedrukt. Je zult op de hele wereld geen hond vinden die trouwer is dan Castor.’

Dat was niet moeilijk te geloven. De grote ogen van Castor stonden waakzaam, maar zachtmoedig. Ze straalden één en al vriendelijkheid en een beetje nieuwsgierigheid uit. ‘Goed. Voor hoeveel nachten wil je de kamer?’

‘Dat... is moeilijk te zeggen.’

Maggie hoorde de toon in zijn stem veranderen en probeerde die uit alle macht te negeren. Haar ingebouwde alarmsysteem begon echter driftig te rinkelen en de knoop in haar buik trok nog verder samen. Ze hield haar ogen bewust strak op het scherm gericht en deed alsof ze een kamer zocht. In werkelijkheid drong geen letter meer tot haar warrige brein door.

‘Hoezo?’ vroeg ze zo nonchalant mogelijk.

‘Ik moet eerst iets anders vinden.’

Toen keek ze hem wel aan. ‘Iets anders? Wij zijn het enige hotel in de buurt.’

Langzaam kwam die grijns weer tevoorschijn en zijn ogen boorden zich in die van haar.

‘Ik zoek een plek om te wonen, Maggie. Ik ben terug in Westzand.’

Hoofdstuk 2

Maggie wist zeker dat ze hem verkeerd verstaan had. Natuurlijk ging Renze niet in Westzand wonen. Dat kon niet. Dat mocht niet. En waarom maakte ze zich daar eigenlijk zo druk om? De man had zes jaar geleden voor het laatst iets van zich laten horen. Zo'n invloed had hij helemaal niet meer op haar. Toch? Werktuigelijk verwerkte ze zijn reservering, terwijl ze het gesprek professioneel op gang probeerde te houden.

‘Terug in Westzand? Echt waar?’ Ze hoopte van harte dat het klonk zoals ze het bedoelde: niet onder de indruk.

‘Ja,’ antwoordde Renze opgewekt. ‘Ik heb genoeg gezien van Amsterdam en wilde dichter bij pa en Ellen gaan wonen. Ik miste ze en ik miste de kust.’

Zou hij haar ook gemist hebben? Vast niet.

Ze overhandigde hem het plastic kaartje dat als sleutel fungeerde en vroeg verder. ‘Wat voor huis zoek je? Er staat hier niet veel leeg.’

‘Ik heb geen idee. Ik heb niet veel wensen: een dak boven mijn hoofd, een badkamer en ruimte voor een bed, een tafel en een bank. Meer niet. Ik heb vanmiddag een gesprek in Alkmaar bij een makelaar. Het verbaasde me dat Westzand nog steeds geen eigen makelaar heeft.’

Maggie haalde haar schouders op. ‘We zijn te klein voor een eigen makelaar. Bovendien regelen we dingen liever zelf. Of ben je dat soms vergeten?’

‘Hangen we nog steeds briefjes op het prikbord in de supermarkt?’

Het ontging Maggie niet dat hij het over ‘we’ had. Was het een verspreking? Of was de Westzander in hem nooit helemaal weggeweest?

‘Waarom niet? Als het werkt, dan werkt het, toch? Al kun je beter een briefje ophangen in Op Drift. Daar is het tegenwoordig een stuk drukker.’

‘Bestaat die winkel ook nog? Die werd door een oude vrouw gerund... Rina heette ze toch?’

‘Zo heet ze nog steeds,’ zei Maggie, vinniger dan haar bedoeling was. ‘Al

staat ze zelf niet meer zo vaak in de winkel. Daphne runt de boel nu voornamelijk en gaat het op den duur overnemen.’

‘Daphne? Moet ik haar kennen?’

Zijn ongeïnteresseerde toon beviel Maggie niet en met de felheid van iemand die haar familie verdedigt, hief ze haar kin naar hem op. ‘Daphne is de vriendin van Fernando. Mijn schoonzus in feite. Gedraag je dus in haar bijzijn.’

Renzes mond viel open. ‘De vriendin van Fernando! Hoe is het mogelijk. Is de beste man dan toch weer in de val gelopen?’

‘Ik zou het fijn vinden als je het niet hebt over “in de val lopen” waar het mijn familie betreft,’ zei ze koel.

Renze hief zijn handen in een verontschuldiging gebaar op. ‘Aha. Gevaarlijk terrein. Neem me niet kwalijk.’

Maggie zuchtte. ‘Je bent lang weggeweest, Renze. Ik weet niet wat Oscar en Ellen je allemaal hebben verteld, maar mijn broer heeft het niet makkelijk gehad.’

Renzes blik werd ernstiger. ‘Dat weet ik. Ik weet wat Valerie hem geflikt heeft en dat was een misselijke streek. Om er zomaar ineens vandoor te gaan en je vriend en zoontje in de steek te laten.’

Hoewel Maggies wangen rood kleurden keek ze hem met een ijskoude blik aan. ‘Ja. Dat was inderdaad een misselijke streek. Om er zomaar ineens vandoor te gaan,’ herhaalde ze zijn woorden.

De lucht zinderde, tussenliggende jaren verdwenen en oude wonden werden langzaam en pijnlijk opengepeuterd. En opeens leek het over een ander vertrek te gaan, lang geleden.

Een moment lang keek Renze haar aan en ze probeerde uit alle macht om niet te knippen of weg te kijken. Hij wist net zo goed als zij dat het niet meer over Valerie ging. Ze zag zijn blik veranderen. Spijt en nog iets anders, dat ze niet meteen kon plaatsnemen.

Hij haalde diep adem en zei verslagen met een zucht: ‘Het spijt me, Maggie. Echt waar. Ik was een lul om er zomaar vandoor te gaan.’

Maggie knikte. ‘Geen zorgen. Ik ben eroverheen gekomen. Uiteindelijk. Maar een lul was je wel.’

Inmiddels stond er een stel achter Renze dat eruitzag alsof ze wat wilden vragen. Maggie keek over zijn schouder. Kate was bij de andere computer druk aan de telefoon met een gast, dus zei ze tegen Renze: ‘Ik moet weer verder. Geniet van je kamer.’

‘Dat zal ik zeker doen,’ zei hij. ‘Maar ik ga eerst een plekje voor Castor vinden. Is Paulus nog steeds de zelfbenoemde boswachter?’

‘Zakeer. Maar je zou Hidde ook kunnen proberen. Die rijdt nu op de dierenambulance. Grote kans dat je hem in Op Drift aantreft.’

‘Dank je wel,’ knipoogde hij.

Ze schudde glimlachend haar hoofd. Hij was nog steeds dezelfde charmeur.

‘O, en Renze?’ riep ze hem achterna.

Hij draaide zich om. ‘Ja?’

‘Welkom terug.’

De blik die ze als antwoord kreeg had vroeger voor heel wat slapeloze nachten gezorgd.

De rest van de ochtend kwam ze op de automatische piloot door. Rond lunchtijd liep Eduard naar haar toe.

‘Hé Magsie.’ Ze haatte het wanneer hij haar zo noemde. Het sloeg nergens op en bovendien noemde iedereen haar altijd gewoon ‘Maggie’. Behalve Nikita. Die noemde haar ‘Meg’ en zij was de enige die dat mocht.

‘Wat kan ik voor je doen, Eduard?’

‘Ga je mee lunchen?’

Ze slaakte een diepe zucht. ‘Zoals ik vanmorgen ook al gezegd heb: nee, ik ga niet mee lunchen.’

‘Mee uit eten dan?’ Hij liet zijn wenkbrauwen suggestief wiebelen. Althans, dat was waarschijnlijk de bedoeling. In haar ogen zag het er vooral uit alsof hij op het punt stond een of andere zenuwaanval te krijgen.

‘Nee, Eduard. Ik ga niet met je uit. Niet lunchen, niet eten. Niets. Nu niet. Morgen niet. Nooit niet.’ Ze zei het vriendelijk, om de scherpe kantjes ervan af te halen. Tenslotte bleef hij haar baas en er stak geen kwaad in de man. Hij was alleen een beetje hardleers.

Eduard liep om de balie heen en kwam nu wel heel dicht bij haar staan. Automatisch ging ze wat rechtop in haar stoel zitten, met haar armen over elkaar gevouwen. Hij legde een hand op haar schouder, die ze snel weer van zich afschudde.

Hij keek haar aan, zich overduidelijk van geen kwaad bewust. ‘Zelf weten Magsie, ooit zeg je ja.’ Hij draaide zich opgewekt om en liep weg. Maggie haalde haar schouders op naar Kate. Die man had werkelijk waar een bord van driedubbel staal voor zijn kop.

Ze voelde dat er iemand naar haar keek. Ze draaide naar rechts en haar ogen ontmoetten die van Renze. Hij krabde met zijn ene hand bedenkelijk over zijn wang, met de andere hield hij de rugzak vast die over zijn schouder hing. Met een vragende blik in zijn ogen keek hij Maggie aan. Zijn uniform was verwisseld voor een jeans met een donkerblauw overhemd en daaroverheen droeg hij een suèdeleren jas. Hij kwam op de balie afgelopen en wees met zijn duim op de rug van Eduard.

‘Valt die vent je lastig, Maggie?’

Ze schudde haar hoofd. ‘Nee, Renze. Die vent valt me niet lastig. Dat is Eduard. De hotelmanager en dus mijn baas. Hij is gewoon een beetje traag van begrip, dat is alles. Geen zorgen, hij is ongevaarlijk en ik kan hem hebben.’

Hij snoof. ‘Dat zou niet eens nodig moeten zijn. Dat weet je wel, hè?’

Verbaasd keek ze naar hem op. ‘Maak je je zorgen om mij?’

Zijn mond vertrok zich tot een streep. ‘Je zult het misschien niet geloven, maar mijn ouders hebben me wel een aantal dingen bijgebracht. Een van die dingen is dat je vrouwen, die geen trek in je hebben, met rust laat.’

Haar blik werd zachter. ‘Dat weet ik. En je ouders kunnen trots op je zijn. Maar nogmaals... het stelt niks voor.’